

само правда и миръ ще се възцарятъ и пѣсни и хваления на Всевишного ще се пѣятъ, а емблема на старитѣ български царе високо ще се издигне. Тогава ще настане день, въ който нашия народъ безкрайно да тържествува.» Когато така унесенъ продължавахъ шумъ отъ хора изъ отзадъ ме смути. Обърнахъ се изведнажъ и съзрѣхъ нѣколцина отъ другаритѣ ми, които слѣдѣли моето вълнение. Тѣ се спустнаха отгорѣ ми съ викове: «Да живѣе Бѣлгария, урааа...! Султана ли сѣдишъ, или надгробната му пѣсенъ пѣешъ?» Единий отъ тѣхъ, на име Димчо, ме прѣгърна обсипа ме съ цѣлувки, като казваше: «Не само добъръ хжшъ, но и примѣренъ актьоръ си. Радвамъ се, при такива другари, сцената задъ Дунава ще бѣде трагична.»

Слѣдъ като се разговаряхме за това-онова, ето, че дойде другуря Андонъ, па ми подаде една телеграма отъ Букурещъ, адресирана до Турно-магурели, хотелъ Мешайковъ за Андонъ Куковъ и мене съ слѣдното съдържание: *»стоката се предаде на новъ търговецъ, вземъте Паскалева, въ Кладово да се намъримъ«* Подписана бѣше отъ войводата дѣдо Желю. Още не бѣхъ доизчелъ телеграмата, когато цѣлъ се разтрѣперахъ и извикахъ съ гласъ: »Дяволъ да ги вземе!« Другаритѣ ми настриха уши, за да разбератъ какво има. »Кому чемеритѣ ще дирятъ въ Сърбия? Дѣдо Желю, както и Панайотъ Хиговъ и Филипъ войвода сж бѣлгарски изчадия! Огънътъ въ Бѣлгария е пламналъ, а тия синковци все се гуркатъ, все се готвятъ, все женитѣ и дѣцата си осигорѣватъ! Като че задъ Дунава хората нѣматъ нито жени, нито дѣца! Тѣхъ нека биятъ, колятъ, огънъ да ги гори! И това ми сж войводи! — Позоръ! Тѣ не сж бѣлгарски войводи, разбойници сж. Разбойникъ отечество нѣма, и все е безъ отечество, пъкъ ако иска и на оня свѣтъ да отиде. Другари, вие разбрахте, че въ тая телеграма се говори за новъ войвода и, както се види, той не ще бѣде другъ, освѣнъ пакъ нѣкой из-